

عنوان مقاله:

کاربرد برنامه ریزی کاربری اراضی در تاب آوری هنگام زلزله نمونه موردی: منطقه ۱۰ شهرداری تهران

محل انتشار:

دومین کنگره ملی توسعه زیرساخت‌های فن‌آور صنعت راه و ساختمان ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

شکیلا حسینی

خلاصه مقاله:

زلزله به علت غیر قابل پیش بینی بودن، اتفاق افتادن در زمانی سریع و تلفات بالای جانی و مالی و اختلال در توسعه یک شهر یا منطقه از مهم ترین بلاهای طبیعی به شمار میرود. شهر تهران نیز به علت احتمال بالای خطرپذیری به علت وجود سه گسل اصلی مشا، ری و شمال تهران و تعداد زیادی ریز گسل ها خطرپذیری بالایی در برابر زلزله دارد. اما ریسک زلزله در تمامی مناطق تهران یکسان نیست و منطقه ده به علت شبکه در هم تنیده، بافت محصور، تراکم بالای مسکونی، کمبود خدمات و بناهایی با کیفیت پایین از جمله مناطق آسیب پذیر شهر تهران به شمار میرود. به عنوان نمونه عدم وجود فضاهای باز مناسب به منظور پناه گیری در حین زلزله در این منطقه به گونه ای بارز مشهود است. و علاوه بر استاندارد نبودن تعداد این فضاها پراکندگی نامناسب آنها نیز مسائل را تشدید می سازد. به طوری که در محله بریانک مجموعه ای از پارک ها و جود دارد و حال آنکه سایر بخش های منطقه فاقد فضای سبز حتی به میزان حداقلی می باشند. همچنین وضعیت نامناسب کاربری هایی چون مراکز درمانی، مدارس، کاربری های تجاری باعث فروپاشی محله در برابر زلزله خواهد شد و قادر به بازیافت خود پس از زلزله نیز نخواهد بود. رویکرد تاب آوری با توجه به دو بحث کاهش اثرات مخرب زلزله و ایجاد بستر مناسب برای بازیابی دوباره شهرها بعد از زلزله و بازگشت به حالت قبلی، رویکردی جدید است که پس از مطرح شدن در گزارش امنیت انسانی سازمان ملل (۱۹۹۴) به بحثی فراگیر مبدل شده است. ترکیب این رویکرد با برنامه ریزی کاربری زمین میتواند ابزاری مناسب جهت کاهش آسیب پذیری بافت ها و تسریع در بازیابی در برابر زلزله داشته باشد روش تحقیق کاربردی و توصیفی تحلیلی- است. به این ترتیب که ابتدا به شناسایی و تعریف عوامل تاثیر گذار در کاهش آسیب پذیری ناشی از زلزله از منظر برنامه ریزی کاربری اراضی پرداخته خواهد شد. و بعد از آن گردآوری داده ها به دو صورت کتابخانه ای و میدانی و با رویکردی کمی انجام میشود. در سال های طولانی از بدو پیدایش شهر نشینی تا زمان حال، علی رغم تمام تغییرات ساختاری، شهر همواره با واقعیت هایی همراه بوده است که به عنوان مخاطرات طبیعی قلمداد میشوند. در این میان زلزله یکی از مهم ترین و ویرانگرترین مخاطرات بوده است که از دیرباز بشر در پی یافتن راه حلی برای مقابله با آن بوده است. ولی تاکنون موفق به دست یابی دانش فنی مهار زلزله نگردیده است. در این شرایط که بشر با دانش کنونی خود قادر به کنترل زلزله نمیباشد باید در فکر راه های برای کنترل آسیب های ناشی از زلزله بود. رویکرد تاب آوری در برابر زلزله به عنوان رویکردی نوین بر کاهش آسیب پذیری بافت ها از زلزله و ایجاد زمینه های لازم برای بازیابی شهرها پس از زلزله مطرح گشته است. برنامه ریزی کاربری زمین، مجموع تصمیمات و اقداماتی است که منجر به کاهش تلفات و خسارات ناشی از زلزله در سطح شهر می گردد. پهنه ی سرزمین ایران به لحاظ استقرار در کمربند زلزله خیزی جهان، بطور متوسط هر ۵ سال شاهد یک زلزله بالای ۷ ریشتر میباشد. هدف این پژوهش بررسی میزان تاب آوری بافت منطقه ۱۰ شهردا ...

کلمات کلیدی:

زلزله، آسیب پذیری، تاب آوری، برنامه ریزی کاربری اراضی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/914131>

